

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

2005

Julkaistu Helsingissä 29 päivänä joulukuuta 2005

N:o 1121—1124

SISÄLLYS

N:o		Sivu
1121	Laki alusten jääluokista ja jäänmurtaaja-avustuksesta	5061
1122	Väylämaksulaki	5065
1123	Valtioneuvoston asetus lääkärin perusterveydenhuollon lisäkoulutuksesta annetun asetuksen 4 §:n muuttamisesta	5073
1124	Maa- ja metsätalousministeriön asetus uuhipalkkioiden kiintiöistä	5074

N:o 1121

Laki

alusten jääluokista ja jäänmurtaaja-avustuksesta

Annettu Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Lain tarkoitus

Tämän lain tarkoituksena on alusliikenteen turvallisuuden ja sujuvuuden lisääminen jääolosuhteissa sekä alusliikenteestä ympäristölle aiheutuvien haittojen ehkäiseminen.

2 §

Lain soveltamisala

Tässä laissa säädetään alusten jääluokista ja jäänmurtaaja-avustuksen antamisesta aluksille.

3 §

Jääluokat

Alukset kuuluvat jääluokkiin seuraavasti:

1) jääluokkaan I A Super alus, jonka rakenne, konetehto ja muut ominaisuudet ovat

sellaisia, että se pystyy kulkemaan vaikeissa jääolosuhteissa pääsääntöisesti ilman jäänmurtaajan avustusta;

2) jääluokkaan I A alus, jonka rakenne, konetehto ja muut ominaisuudet ovat sellaisia, että se pystyy kulkemaan vaikeissa jääolosuhteissa tarpeen mukaan jäänmurtaajan avustamana;

3) jääluokkaan I B alus, jonka rakenne, konetehto ja muut ominaisuudet ovat sellaisia, että se pystyy kulkemaan keskivaikeissa jääolosuhteissa tarpeen mukaan jäänmurtaajan avustamana;

4) jääluokkaan I C alus, jonka rakenne, konetehto ja muut ominaisuudet ovat sellaisia, että se pystyy kulkemaan helpoissa jääolosuhteissa tarpeen mukaan jäänmurtaajan avustamana;

5) jääluokkaan II alus, joka on teräsrunkoinen ja rakenteeltaan avomerikelpoinen ja joka siitä huolimatta, että alusta ei ole vahvistettu jäissä kulkua varten, pystyy

HE 149/2005
LiVM 23/2005
EV 170/2005

188—2005

895002

omalla kuljetuskoneistolla kulkemaan erittäin helppoissa jääolosuhteissa;

6) jääluokkaan III alus, joka ei kuulu 1—5 kohdassa tarkoitettuun jääluokkaan.

4 §

Jääluokkamääräykset ja vastaavuusluettelo

Merenkulkulaitos antaa tarkemmat määräykset eri jääluokkiin kuuluvien alusten rakenteelle, koneteholle ja muille jäissäkulkuminaisuuksille asetettavista vaatimuksista ja menetelmistä, joilla jääluokka määritellään, sekä eri jääluokkien välisistä eroista.

Merenkulkulaitos vahvistaa luettelon siitä, mitä suomalaisia jääluokkia hyväksytyjen luokituslaitosten antamat luokitusmerkinnät vastaavat, ja antaa asiaa koskevat tarkemmat määräykset.

5 §

Jääluokan hyväksyminen vaihtoehdoisella menetelmällä

Merenkulkulaitos voi hyväksyä aluksen jääluokan määrittämisen muulla kuin 4 §:n 1 momentissa tarkoitettulla tavalla, jos alus on siten rakennettu, että sen jäissäkulkukyky vastaa samaan jääluokkaan kuuluvan aluksen jäissäkulkukykyä.

6 §

Euroopan unionin jäsenvaltioiden, Turkin ja Euroopan talousalueeseen kuuluvien valtioiden sääntöjen hyväksyminen

Alus, joka on hyväksytty toisen Euroopan unionin jäsenvaltion, Turkin tai Euroopan talousaluetta koskevan sopimuksen osapuolena olevan Euroopan vapaakauppaliiton kuuluvan valtion jääluokkavaatimusten mukaan, rinnastetaan alukseen, joka täyttää Merenkulkulaitoksen 4 §:n 1 momentin nojalla antamat jääluokkamääräykset, sillä edellytyksellä, että alus on yhtä turvallinen kuin suomalaiset jääluokkamääräykset täyttävä alus.

7 §

Jääluokan määräytyminen ja vahvistaminen

Aluksen jääluokka määräytyy hyväksytyyn luokituslaitoksen alukselle antaman luokitusmerkinnän ja Merenkulkulaitoksen 4 §:n 2 momentin nojalla vahvistaman vastaavuusluettelon perusteella. Merenkulkulaitos tekee laivanisännän ilmoituksesta merkinnän aluksen jääluokasta ylläpitämänsä jääluokkaluetteloon.

Jos aluksella ei ole hyväksytyyn luokituslaitoksen antamaa luokitusmerkintää, Merenkulkulaitos vahvistaa laivanisännän hakemuksesta aluksen jääluokan 4 §:n 1 momentissa tai 5 §:ssä tarkoitettulla menetelmällä taikka 6 §:ssä tarkoitettua valtion jääluokkamääräysten mukaisesti. Laivanisännän on annettava Merenkulkulaitokselle jääluokan vahvistamista varten tarvittavat tiedot ja selvitykset. Merenkulkulaitos antaa tarkemmat määräykset siitä, mitä tietoja ja selvityksiä tarvitaan. Merenkulkulaitos tekee merkinnän jääluokasta ylläpitämänsä jääluokkaluetteloon.

Merkintä jääluokkaluettelossa on voimassa niin kauan kuin aluksen luokitusmerkintä tai jääluokan vahvistamisen perusteena olevat seikat eivät muutu. Jos aluksen luokitusmerkintä tai aluksen jääluokan vahvistamisen perusteena oleva seikka muuttuu, laivanisännän on ilmoitettava siitä Merenkulkulaitokselle, joka tekee merkinnän aluksen uudesta jääluokasta jääluokkaluetteloon tai vahvistaa alukselle tarvittaessa uuden jääluokan 2 momentin nojalla ja tekee siitä merkinnän jääluokkaluetteloon.

8 §

Jääluokan poikkeaminen jääluokkamääräyksistä

Jos on perusteltua syytä epäillä, että aluksen jääluokka tai jäissäkulkuminaisuudet olennaisesti poikkeavat siitä, mitä 4 §:ssä tarkoitettuja määräyksiä edellyttävät, Merenkulkulaitos voi aluksen jääluokan määrittämiseksi pyytää lisätietoja ja selvityksiä tai suorittaa aluksella tarkastuksen sekä saatujen tietojen ja selvitysten tai tarkastuksen tulosten

perusteella määrittää aluksen jääluokan. Tarkastusoikeus ei kuitenkaan ulotu kotirauhan suojaamiin tiloihin.

Laivanisännän on viipymättä toimitettava Merenkululaitokselle 1 momentissa tarkoitettut tiedot ja selvitykset.

9 §

Jääluokan peruuttaminen ja uuden jääluokan vahvistaminen

Jos alus on vaurioitunut tai sen rakenteellinen kunto on muutoin huonontunut, Merenkululaitoksen on tarvittaessa peruutettava alukselle annettu jääluokka ja vahvistettava alukselle uusi, sen jäissäkulkukykyä ja rakenteellista kuntoa vastaava alempi jääluokka.

Laivanisännän on ilmoitettava Merenkululaitokselle jäävauriosta tai muusta aluksen kuntoa heikentävästä vauriosta.

10 §

Jäänmurtaja-avustuksen antaminen

Merenkululaitos huolehtii jäänmurtaja-avustuksen saatavuudesta Suomen vesialueella jääolosuhteiden niin vaatiessa. Avustusta annetaan Merenkululaitoksen nimeämiin talvisatamiin ja Merenkululaitoksen erikseen määrittelemiin muihin kohteisiin. Satama-alueilla avustuksesta vastaa asianomainen satama.

Merenkululaitos huolehtii jäänmurtaja-avustuksen saatavuudesta myös Suomen vesialueen ulkopuolella, jos avustus suomalaisiin satamiin tai satamista on tarpeen Suomen ulkomaankaupan turvaamiseksi taikka perustuu toisen valtion kanssa tehtyyn yhteistyösopimukseen.

Merenkululaitos voi turvallisuussyistä tai liikenteen painopistealueista johtuen rajoittaa jäänmurtaja-avustuksen antamista alue- ja satamakohtaisesti. Merenkululaitos päättää avustusrajoituksista sää- ja jääolosuhteiden, aluksen jääluokan sekä kantavuuden perusteella. Merenkululaitos voi ottaa huomioon myös aluksen konetehon ja aluksen kuljetta-

man lastimäärän, jos erityisen vaikeat jääolosuhteet sitä edellyttävät.

Merenkululaitos voi hakemuksesta myöntää yksittäistapauksessa alukselle oikeuden jäänmurtaja-avustukseen satamaan tai alueelle, jonne avustamista on 3 momentin mukaisesti rajoitettu, jos:

1) jääolosuhteet ovat tilapäisesti helpottuneet;

2) kyseessä on erikoiskuljetus, kiireellinen energianhuolto tai tehtaan tuotannon pysähtymisen uhka; taikka

3) alus olisi muutoin oikeutettu avustukseen, mutta sen kantavuus jää enintään viisi prosenttia alle vaaditun kantavuuden.

11 §

Päätöksen maksullisuus

Aluksen jääluokan vahvistamisesta peritään maksu siten kuin valtion maksuperusteissa (150/1992) säädetään.

12 §

Muutoksenhaku

Merenkululaitoksen tämän lain nojalla tekemään päätökseen haetaan muutosta siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään.

Merenkululaitoksen jääluokan vahvistamisesta perittävään maksuun haetaan muutosta siten kuin valtion maksuperustelain 11 b §:ssä säädetään.

13 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2006.

Tällä lailla kumotaan kauppalaiksista 17 päivänä huhtikuuta 1924 annetun asetuksen (103/1924) 9 ja 67 §, sellaisena kuin niistä on 9 § asetuksessa 28/1973.

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

14 §

Siirtymäsäännökset

Ennen tämän lain voimaantuloa väylämaksulain (708/2002) 14 §:n nojalla annetut

Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

jääluokkatodistukset ovat voimassa kunnes aluksen jääluokka on tämän lain nojalla merkitty Merenkululaitoksen ylläpitämään jääluokkaluetteloon, kuitenkin enintään 31 päivään joulukuuta 2006.

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Liikenne- ja viestintäministeri *Susanna Huovinen*

N:o 1122

Väylämaksulaki

Annettu Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 luku

Yleiset säännökset

1 §

Lain soveltamisala

Suomen vesialueella kauppamerenkulkua harjoittavasta aluksesta suoritetaan valtiolle väylämaksua sen mukaan kuin tässä laissa säädetään.

Tätä lakia ei sovelleta alukseen:

- 1) jota käytetään yksinomaan sisävesiliikenteessä;
- 2) joka matkalla ulkomaisesta satamasta toiseen kulkee Suomen aluevesien kautta poikkeamatta Suomessa satamaan;
- 3) joka saapuu Suomeen ja lähtee Suomesta Saimaan kanavan kautta poikkeamatta Suomen rannikon satamaan;
- 4) jonka nettovetoisuus on alle 300 ja joka on 2 §:n 3 kohdassa määritelty risteilyalus tai 2 §:n 4 kohdassa määritelty lastialus; tai
- 5) jonka nettovetoisuus on alle 600 ja joka on 2 §:n 1 kohdassa määritelty matkustaja-alus.

2 §

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

- 1) *matkustaja-aluksella* alusta, joka voi kuljettaa vähintään 120 matkustajaa, mutta joka ei ole risteilyalus eikä suurnopeusalus;

2) *suurnopeusaluksella* ihmishengen turvallisuudesta merellä vuonna 1974 tehdyn kansainvälisen yleissopimuksen (SopS 11/1981) liitteen X luvussa tarkoitettua suurnopeusalusta;

3) *risteilyaluksella* alusta, joka voi kuljettaa yli 12 matkustajaa, joka harjoittaa risteilyliikennettä ja joka ei Suomessa käydessään ota tai jätä lastia lukuun ottamatta aluksen omia tarpeita varten tarvittavaa polttoainetta tai muonaa; risteilyliikenteellä tarkoitetaan merimatkoja, joissa alus, joka ei ole säännöllisessä linjaliikenteessä, käy samalla matkalla Suomessa olevan sataman lisäksi vähintään kahdessa ulkomaisessa satamassa;

4) *lastialuksella* muita kuin 1—3 kohdassa määriteltyjä aluksia;

5) *nettovetoisuudella* aluksen mittakirjassa ilmoitettua nettovetoisuutta, joka on määritetty käyttäen vuoden 1969 kansainvälisen aluksenmittausyleissopimuksen (SopS 31/1982) liitteessä I olevaa kaavaa;

6) *kauppamerenkululla* aluksella ansiotarkoituksessa suoritettua toimintaa, kuten lastin ja matkustajien kuljettamista, hinausta, jäämurtamista, pyyntiä tai pelastus- ja avustus-toimintaa;

7) *laivanisännällä* aluksen omistajaa, vuokraajaa tai sitä, joka käyttää tosiasiallista määräämisvaltaa aluksen liikennöintiin liittyvissä kysymyksissä;

8) *jääluokalla* alusten jääluokista ja jäämurtaja-avustuksesta annetussa laissa (1121/2005) määriteltyjä jääluokkia I A Super, I A, I B, I C, II ja III;

HE 150/2005
LiVM 24/2005
EV 171/2005

9) *kantavuudella* ihmishengen turvallisuudesta merellä vuonna 1974 tehdyn kansainvälisen yleissopimuksen (SopS 11/1981) II-2 luvun 3 säännössä määriteltyä kantavuutta.

3 §

Toimivaltaiset viranomaiset

Tullilaitos vastaa väylämaksutuksen toimitamisesta ja valvonnasta. Tullihallitus määrää tullilaitoksen sisäisestä toimivallan ja tehtävien jaosta.

Merenkululaitoksen on salassapitosääntösten estämättä annettava tulliviranomaiselle tämän lain soveltamisessa tarvittavia tietoja, selvityksiä, lausuntoja sekä muuta aineistoa. Merenkululaitoksen on tarvittaessa annettava tulliviranomaisille myös muuta virka-apua.

4 §

Maksuvelvollinen

Laivanisäntä ja tulliviranomaisen hyväksymä Suomessa asuva laivanisännän edustaja ovat yhteisvastuullisesti velvollisia maksamaan väylämaksun. Ulkomaille sijoittuneella laivanisännällä tulee olla tulliviranomaisen hyväksymä Suomessa asuva edustaja.

2 luku

Väylämaksun perusteet

5 §

Väylämaksu

Väylämaksu suoritetaan, kun alus saapuu ulkomailta Suomeen tai suomalaisesta satamasta suomalaiseen satamaan.

Jos alus saman matkan aikana purkaa ulkomailta tuomansa lastin tai jättää ulkomailta tuomansa matkustajat useampaan kuin yhteen suomalaiseen satamaan taikka ottaa ulkomaille vietävää lastia tai matkustajia useammasta kuin yhdestä suomalaisesta satamasta, suoritetaan väylämaksu vain kerran.

Jos alus saman matkan aikana poikkeaa Suomessa tapahtuvien lastausten välillä täydentämään lastia lastaus- tai ahtausteknisistä syistä ulkomaan satamassa, suoritetaan väylämaksu vain kerran.

Väylämaksua ei suoriteta aluksesta, joka pakottavista syistä ainoastaan saadakse määräyksiä jatkettavaa matkaa varten, aluksen kuntoonpanoa tai sen tarpeellisuuden tutkimista varten taikka polttoaineen ottamista varten poikkeaa Suomen satamaan jättämättä tai ottamatta lastia tai matkustajia.

6 §

Väylämaksun yksikköhinta

Väylämaksun yksikköhinta lastialuksesta ja matkustaja-aluksesta määräytyy aluksen jääluokan mukaan seuraavasti:

Jääluokka	Lastialus Yksikköhinta (euroa)	Matkustaja-alus Yksikköhinta (euroa)
I A Super	1,340	0,902
I A	2,500	1,776
I B, I C	4,885	2,959
II, III	7,100	5,048

Risteilyaluksen yksikköhinta on 1,060 euroa, suurnopeusaluksen yksikköhinta on 6,404 euroa ja sellaisen aluksen, jolla ei ole omaa kuljetuskoneistoa, yksikköhinta on 3,559 euroa.

7 §

Väylämaksun määrä

Lastialuksesta ja matkustaja-aluksesta suoritettava väylämaksu saadaan kertomalla aluksen nettovetoisuus ja 6 §:n 1 momentissa säädetty väylämaksun yksikköhinta keskenään. Jos lastialuksen nettovetoisuus on suurempi kuin 25 000, ylittävä osuus nettovetoisuudesta kerrotaan kuitenkin luvulla, joka on puolet 6 §:n 1 momentissa säädetystä yksikköhinnasta.

Risteilyalukselta ja suurnopeusaluksesta suoritettava väylämaksu saadaan kertomalla

aluksen nettovetoisuus ja 6 §:n 2 momentissa säädetty yksikköhinta keskenään.

8 §

Väylämaksun enimmäismäärä aluskäynniltä

Väylämaksu on enintään 109 000 euroa. Matkustaja-aluksen väylämaksu on kuitenkin enintään 34 000 euroa ja risteilyaluksen väylämaksu on enintään 45 000 euroa.

9 §

Aluksen nettovetoisuuden vahvistaminen

Jos alukselta puuttuu mittakirja, mittakirjassa ilmoitettu vetoisuus ei vastaa aluksen todellista vetoisuutta tai alus ei ole oikeutettu voimassa olevien aluksenmittaussääntöjen mukaan käyttämään mittakirjassa ilmoitettua nettovetoisuutta, Merenkululaitos vahvistaa väylämaksun laskemisessa käytettävän aluksen nettovetoisuuden voimassa olevien aluksenmittaussääntöjen mukaisesti.

3 luku

Maksuvapautus ja alennettu väylämaksu

10 §

Väylämaksujen vuotuinen enimmäismäärä ja lisämaksu

Kun matkustaja-aluksesta tai suurnopeus-aluksesta on suoritettu 30 väylämaksua ja lastialuksesta 10 väylämaksua, alus on vapautettu saman kalenterivuoden aikana enemmistä väylämaksuista.

Jos väylämaksun suuruuteen vaikuttavat seikat muuttuvat kalenterivuoden aikana siten, että 7 §:n mukainen väylämaksu nousee, aluksesta on suoritettava lisää väylämaksua. Väylämaksua on tällöin suoritettava kalenterivuodelta määrä, joka vastaa matkustaja-aluksesta ja suurnopeus-aluksesta kalenterivuodelta määräytyvää 30:tä suurinta ja lastialuksesta 10:tä suurinta väylämaksua.

11 §

Alennettu väylämaksu lastauskapasiteetin käyttöasteen perusteella

Lastialuksen väylämaksu suoritetaan 75 prosentilla alennettuna, jos aluksen lastauskapasiteetin käyttöaste on enintään 15 prosenttia, ja 50 prosentilla alennettuna, jos lastauskapasiteetin käyttöaste on yli 15 prosenttia mutta enintään 30 prosenttia.

Lastauskapasiteetin käyttöaste lasketaan vertaamalla Suomeen tuodun ja Suomesta viedyn lastin yhteenlaskettua määrää metrisinä tonneina osoittavaa lukua lukuun, joka on 90 prosenttia aluksen kantavuudesta.

12 §

Alennettu väylämaksu muilla perusteilla

Lastialuksen väylämaksu suoritetaan 50 prosentilla alennettuna, jos alus tuo Saimaan kanavalle suuntautuvan matkan yhteydessä samalla lastia ulkomailta Suomen rannikon satamaan tai jos alus vie Saimaan kanavalle suuntautuvan matkan yhteydessä samalla lastia ulkomaille Suomen rannikon satamasta.

Lastialuksen väylämaksu suoritetaan 75 prosentilla alennettuna, jos alus tuo ulkomailta lastia, joka sen suureen kokoon liittyvästä pakottavasta syystä johtuen joudutaan kuljettamaan muilla aluksilla tulosatamasta edelleen toiseen suomalaiseen satamaan.

Suomalaisesta satamasta viennin kauttakuluttavaa hakevan lastialuksen väylämaksu suoritetaan 50 prosentilla alennettuna, jos aluksen koko lasti on kauttakululastia.

4 luku

Väylämaksun ilmoitusvelvollisuus, määrääminen ja kantaminen

13 §

Väylämaksuilmoitus

Maksuvelvollisen on annettava tulliviranomaiselle ilmoitus maksun määräämistä varten. Väylämaksuilmoituksen tulee sisältää tarvittavat tiedot maksun määräämistä varten.

Kun alus saapuu ulkomailta Suomeen, väylämaksuilmoitus annetaan siihen tullitoimipaikkaan, jossa aluksen tuloksetapahuu.

Kun alus on kotimaanliikenteessä, väylämaksuilmoitus annetaan siihen tullitoimipaikkaan, jonka toimialueella olevaan satamaan alus saapuu.

Väylämaksuilmoitus voidaan antaa myös sähköisesti tai muussa automaattiseen tietojenkäsittelyyn soveltuvassa muodossa. Tullihallitus voi antaa tarkempia määräyksiä väylämaksuilmoituksen sisällöstä ja muodosta sekä ilmoitusmenettelystä.

14 §

Väylämaksun maksaminen

Väylämaksun maksamiseen sovelletaan, jollei tässä laissa toisin säädetä, mitä tullin maksamisesta tullilaisissa (1466/1994) säädetään.

15 §

Väylämaksun maksaminen etukäteen

Edellä 10 §:n 1 momentissa tarkoitettua väylämaksua voidaan maksaa etukäteen yhdellä kertaa.

16 §

Arviomaksatus

Jos maksuvelvollinen ei ole antanut 13 §:ssä tarkoitettua maksuilmoitusta tai ilmoitus on puutteellinen, tulliviranomaisen on kehoitettava maksuvelvollista määräajassa arviomaksatuksen uhalla antamaan väylämaksuilmoitus tai täydentämään puutteellista ilmoitusta.

Jos maksuilmoitusta ei kehotuksesta huolimatta ole annettu tai väylämaksua ei voida periä täydennetyinkään ilmoituksen perusteella, maksatus on toimitettava arvion mukaan. Maksupäätöksessä on tällöin mainittava arvion perusteet.

Ennen arviomaksatusta maksuvelvolliselle on varattava tilaisuus tulla kuulluksi.

17 §

Maksunkorotus

Väylämaksua voidaan korottaa:

1) enintään 30 prosentilla, jos maksuvelvollinen on antanut väylämaksun määräämistä varten tarvittavat tiedot puutteellisina tai virheellisinä taikka kokonaan tai osittain laiminlyönyt ilmoitusvelvollisuutensa; taikka

2) enintään 50 prosentilla, jos maksuvelvollinen on tahallaan tai törkeästä huolimattomuudesta antanut väylämaksun määräämistä varten puutteellisen, erehdyttävän tai väärän ilmoituksen tai muun tiedon tai asiakirjan, jättänyt antamatta tietoja väylämaksun määräämistä varten taikka muutoin laiminlyönyt tiedonantovelvollisuutensa ja menettely on ollut omiaan aiheuttamaan sen, että maksuvelvolliselle olisi jäänyt maksua määräämättä.

Jos 1 momentin 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä on sillä saavutettavissa ollut hyöty ja muut asiaan vaikuttavat seikat huomioon ottaen pidettävä törkeänä, väylämaksua on korotettava vähintään 50 prosentilla ja enintään 100 prosentilla.

18 §

Virhemaksu

Jos 17 §:n 1 momentissa tarkoitettussa tilanteessa väylämaksua ei määrätä maksettavaksi, tai jos väylämaksun määrä on vähäinen eikä maksunkorotusta ole määrätty, virhemaksuna voidaan kantaa vähintään 10 ja enintään 2 500 euroa.

Virhemaksun suuruutta määrättäessä otetaan huomioon menettelyn moitittavuus, toistuvuus ja muut näihin rinnastettavat seikat.

5 luku

Maksunoikaisu maksunsaajan hyväksi ja jälkimaksatus

19 §

Oikaisu maksunsaajan hyväksi

Jos väylämaksu on laskuvirheen tai siihen verrattavan erehdyksen vuoksi tai sen vuoksi,

ettei tulliviranomainen ole tutkinut asiaa joltakin osin, jäänyt kokonaan tai osaksi määräämättä tai sitä on palautettu liikaa maksuvelvollisen sitä aiheuttamatta, tulliviranomaisen on oikaistava antamaansa päätöstä, jollei asia muutoin ole vireillä tai valitukseen annetulla päätöksellä ratkaistu.

Oikaisu on tehtävä vuoden kuluessa sitä seuraavan kalenterivuoden alusta, jona väylämaksu tai sen palautus määrättiin tai olisi maksuvelvollisen ilmoituksen perusteella pitänyt määrätä.

20 §

Jälkimaksatus

Jos väylämaksu on jäänyt kokonaan tai osaksi määräämättä sen vuoksi, että maksuvelvollinen on kokonaan tai osittain laiminlyönyt ilmoitusvelvollisuutensa tai antanut maksun määräämistä varten puutteellisen, erehdyttävän tai väärän ilmoituksen tai muun tiedon tai asiakirjan, taikka jos väylämaksu on sanotusta syystä palautettu liikaa, tulliviranomaisen on määrättävä määräämättä jäänyt väylämaksu maksuvelvollisen suoritettavaksi.

Jälkimaksatus on toimitettava kolmen vuoden kuluessa sitä seuraavan kalenterivuoden alusta, jonka aikana väylämaksu tai sen palautus määrättiin tai olisi pitänyt määrätä.

Jos tulliviranomaisen hyväksymä Suomessa asuva laivanisännän edustaja ei tiennyt eikä hänen olisi pitänytkaan tietää, että maksun määräämistä varten annettu ilmoitus, asiakirja tai muu tieto on puutteellinen, erehdyttävä tai väärä, jälkimaksatus tällaisen laivanisännän edustajan osalta on toimitettava kahdeksantoista kuukauden kuluessa saatavan syntymisestä.

21 §

Maksuvelvollisen kuuleminen

Ennen oikaisua maksunsaajan hyväksi ja ennen väylämaksun perintää jälkikäteen maksuvelvolliselle on varattava tilaisuus tulla kuulluksi.

6 luku

Oikeussuojakeinot

22 §

Ennakkoratkaisu

Tullihallitus voi antaa hakemuksesta ennakkoratkaisun väylämaksua koskevien säännösten soveltamisesta, jos asia on hakijalle erityisen tärkeä. Ennakkoratkaisua ei kuitenkaan anneta siitä, mikä on aluksen jääluokka tai nettovetoisuus eikä väylämaksun määrästä.

Hakemuksessa on ilmoitettava yksilöitynä kysymys, johon ennakkoratkaisua haetaan, ja esitettävä asian ratkaisemiseksi tarvittava selvitys.

Ennakkoratkaisu annetaan määrääjäksi. Lainvoiman saanutta ennakkoratkaisua on hakijan vaatimuksesta sitovana noudatettava siten kuin ennakkoratkaisussa määrätään.

Ennakkoratkaisua koskeva asia on käsiteltävä kiireellisenä.

23 §

Maksun huojentaminen ja maksunlykkäys

Jos väylämaksun periminen täysimääräisenä olisi olosuhteet huomioon ottaen ilmeisen kohtuutonta, Tullihallitus voi hakemuksesta alentaa suoritettua tai suoritettavaa väylämaksua, maksunlisäystä, viivekorkoa tai lykkäyksen vuoksi suoritettavaa korkoa tai poistaa sen kokonaan.

Jos väylämaksun periminen täysimääräisenä olisi olosuhteet huomioon ottaen ilmeisen kohtuutonta, Tullihallitus voi hakemuksesta myöntää väylämaksun suorittamiseen lykkäystä. Lykkäys myönnetään ehdolla, että lykätyn määrän suorittamisesta annetaan lykkäystä määrää vastaava vakuus. Lykkäys voidaan kuitenkin myöntää vakuutta vaatimatta maksettavan määrän vähäisyyden tai lykkäysajan lyhyiden vuoksi. Väylämaksulle, jonka maksamiselle on myönnetty lykkäystä, peritään lykkäysajalta korkoa, joka on määrätään kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain (633/1982) 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko lisättynä seitsemällä

prosenttiyksiköllä, yhteensä kuitenkin vähintään 3 euroa. Erityisen painavista kohtuusyistä lykkäys voidaan kuitenkin myöntää ilman korkoa.

24 §

Oikaisu maksuvelvollisen hyväksi

Jos tulliviranomainen oikaisuvaatimuksesta, valituksen johdosta tai muutoin toteaa, että väylämaksua on määrätty liikaa tai palautettu liian vähän, sen on oikaistava antamaansa päätöstä, jollei asiaa ole valitukseen annetulla päätöksellä ratkaistu.

Oikaisu voidaan tehdä kolmen vuoden kuluessa väylämaksun tai sen palautuksen määräämistä seuraavan kalenterivuoden alusta tai mainitun ajan kuluessa tehdyn kirjallisen vaatimuksen perusteella myöhemminkin.

25 §

Muutoksenhaku

Väylämaksua tai sen palautusta koskevaan tai muuhun tämän lain nojalla annettuun tulliviranomaisen päätökseen haetaan muutosta valittamalla Helsingin hallinto-oikeuteen. Päätökseen, jolla on päätetty olla antamatta ennakkoratkaisua, ei kuitenkaan saa hakea muutosta valittamalla. Valtion puolesta valitusoikeus tullipiirin päätöksestä on tullipiirissä olevalla tulliasiamiehellä ja Tullihallituksen päätöksestä Tullihallituksessa olevalla tulliasiamiehellä. Muutosta on haettava kirjallisesti ja valituskirjelmä on toimitettava valitusajassa viranomaiselle, jonka päätöksestä valitetaan.

Valitusaika on kolme vuotta väylämaksun määräämistä tai sen palauttamista seuraavan kalenterivuoden alusta, kuitenkin aina vähintään 60 päivää päätöksen tiedoksisaannista. Muusta kuin väylämaksun määräämistä koskevasta päätöksestä valitettaessa valitusaika on 30 päivää päätöksen tiedoksisaannista. Tulliasiamiehen valitusaika on 30 päivää päätöksen tekemisestä.

Merenkululaitoksen 9 §:n nojalla antamaan päätökseen haetaan muutosta siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään.

26 §

Muutoksenhaku korkeimpaan hallinto-oikeuteen

Hallinto-oikeuden päätökseen saa hakea muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan. Valitusluvan myöntämisen perusteet ovat:

1) lain soveltamisen kannalta muissa samanlaisissa tapauksissa tai oikeuskäytännön yhtenäisyyden vuoksi on tärkeää saattaa asia korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi;

2) asian saattamiseen korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi on erityistä aiheutta asiassa tapahtuneen ilmeisen virheen vuoksi; tai

3) valitusluvan myöntämiseen on painava taloudellinen tai muu syy.

Valitus on tehtävä 60 päivän kuluessa hallinto-oikeuden päätöksen tiedoksisaannista. Valituskirjelmä on toimitettava valitusajassa korkeimmalla hallinto-oikeudelle tai Helsingin hallinto-oikeudelle. Valtion puolesta valitusoikeus on Tullihallituksessa olevalla tulliasiamiehellä.

Jos tässä laissa ei toisin säädetä, muutoksenhausta on muutoin voimassa, mitä hallintolainkäyttölaissa säädetään.

27 §

Väylämaksun suorittaminen muutoksenhausta riippumatta

Väylämaksu on valituksesta huolimatta maksettava säädetyssä ajassa.

28 §

Palautettavalle määrälle suoritettava korko

Jos väylämaksua palautetaan maksunoikaisuun tai valituksen johdosta, palautusmäärälle suoritetaan korko. Korko lasketaan vuotuisena korkona, joka on kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Korko lasketaan maksupäivästä.

Korkoa ei makseta 17 euroa pienemmälle palautettavalle määrälle. Palautukselle maksettu korko ei ole tuloverotuksessa veronalaista tuloa.

7 luku

Erinäiset säännökset

29 §

Muut väylämaksun kantamisessa sovellettavat säännökset

Väylämaksun maksamisen viivästysseuraamuksiin sovelletaan, jollei tässä laissa toisin säädetä, mitä veronlisäyksestä ja viivekorosta annetussa laissa (1556/1995) säädetään. Väylämaksun kannossa, perimisessä ja palauttamisessa noudatetaan soveltuvin osin, mitä veronkantolaissa (609/2005) tai sen nojalla säädetään.

Väylämaksun perimiseen ulosottotoimin ja perimisen turvaamiseen sovelletaan, jollei tässä laissa toisin säädetä, mitä verojen ja maksujen perimisestä ulosottotoimin annetussa laissa (367/1961) säädetään sekä mitä verojen ja maksujen perimisen turvaamisesta annetussa laissa (395/1973) säädetään.

30 §

Pienin perittävä määrä

Pienin perittävä väylämaksun määrä on 10 euroa.

31 §

Tietojenantovelvollisuus

Maksuvelvollisen on pyydettyessä annettava tulliviranomaiselle väylämaksun kantamista, valvontaa ja tarkastamista varten tarpeellisia tietoja ja asiakirjoja.

32 §

Maksunkierto

Jos jollekin olosuhteelle tai toimenpiteelle on annettu sellainen oikeudellinen muoto,

joka ei vastaa asian varsinaista luonnetta tai tarkoitusta, on väylämaksutusta toimitettaessa meneteltävä niin kuin asiassa olisi käytetty oikeaa muotoa.

33 §

Sähköinen tiedoksianto

Tulliviranomaisen päätös voidaan antaa tiedoksi myös sähköisesti käyttämällä maksuvelvollisen ilmoittamaa sähköistä asiointia koskevaa yhteystietoa. Päätöksen katsotaan tuolloin tulleen maksuvelvollisen tietoon sähköisen viestin lähettämispäivänä, jollei muuta näytetä.

34 §

Rangaistussäännös

Rangaistus veropetoksesta, törkeästä veropetoksesta ja lievistä veropetoksesta säädetään rikoslain (39/1889) 29 luvun 1—3 §:ssä.

35 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2006.

Tällä lailla kumotaan 16 päivänä elokuuta 2002 annettu väylämaksulaki (708/2002) ja väylämaksusta 22 päivänä elokuuta 2002 annettu valtioneuvoston asetus (719/2002).

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

36 §

Siirtymäsäännökset

Väylämaksuun, jonka peruste on syntynyt ennen tämän lain voimaantuloa, sovelletaan tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä.

Kumotun väylämaksulain 12 §:n 3 momentin nojalla annetut Merenkululaitoksen määräykset ja Merenkululaitoksen vahvistama

5072

N:o 1122

luettelo jäävät edelleen voimaan, kunnes jäänmurtaja-avustuksesta annetun lain no-
niistä määrätään toisin alusten jääluokista ja jalla.

Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Liikenne- ja viestintäministeri *Susanna Huovinen*

N:o 1123

Valtioneuvoston asetus**lääkärin perusterveydenhuollon lisäkoulutuksesta annetun asetuksen 4 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty opetusministeriön esittelystä, *muutetaan* lääkärin perusterveydenhuollon lisäkoulutuksesta 22 päivänä joulukuuta 1993 annetun asetuksen (1435/1993) 4 §, sellaisena kuin se on asetuksessa 1342/2002, seuraavasti:

4 §

Koulutus kestää kokopäiväisenä kolme vuotta. Osa koulutuksesta voidaan suorittaa osapäiväisenä, jos koulutuksen kokonaisuus ei lyhene, jos koulutuksen tavoitteet saavutetaan ja jos osapäiväinen palvelu on viikoittain vähintään 50 prosenttia kokopäiväisestä palvelusta.

Koulutuksen suorittamiseksi lääkärin tulee:

1) palvella lääkärin tehtävissä koulutusyksikön hyväksymässä terveyskeskuksessa kokopäiväisesti vähintään yhdeksän kuukauden ajan;

2) palvella lääkärin tehtävissä koulutusyksikön hyväksymässä sairaalassa kokopäiväisesti vähintään kuuden kuukauden ajan;

3) osallistua säännöllisesti 1 ja 2 kohdassa tarkoitetun toimintayksikön toimipaikkakoulutukseen; sekä

4) suorittaa koulutusyksikön hyväksymä tai järjestämä vähintään 16 tunnin kurssimuotoinen koulutus, joka perehdyttää terveydenhuollon hallintoon ja sosiaaliturvajärjestelmään.

Koulutuksesta voidaan enintään kuuden kuukauden palvelu suorittaa terveydenhuollon ammattihenkilöistä annetun lain (559/1994) 4 §:n 1 momentissa tarkoitetussa

ja koulutusyksikön hyväksymässä muussa yleislääkärin tehtäviin suuntautuvassa terveydenhuollon laitoksessa tai yksikössä kuin 2 momentin 1 tai 2 kohdassa tarkoitetussa toimintayksikössä.

Koulutukseksi voidaan lisäksi hyväksyä lääketieteen lisensiaatin tutkintoon johtavaan koulutukseen sisältyvästä käytännön opetuksesta enintään yksi vuosi, kun käytännön opetus on saatu yliopiston hyväksymässä sairaalassa tai terveyskeskuksessa.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2006.

Tätä asetusta sovelletaan niihin, jotka aloittavat lääkärin perusterveydenhuollon lisäkoulutuksen 1 päivänä tammikuuta 2006 tai sen jälkeen.

Lääkäri, joka on aloittanut koulutuksensa tämän asetuksen voimaan tullessa voimassa olleiden säännösten mukaisesti, voi siirtyä opiskelemaan tämän asetuksen mukaisesti. Yliopisto päättää siirtymiseen liittyvistä järjestelyistä ja aiempien opintojen hyväksilukemisesta.

Ennen asetuksen voimaantuloa voidaan ryhtyä asetuksen täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Opetusministeri *Antti Kalliomäki*Opetusneuvos *Marja-Liisa Niemi*

N:o 1124

Maa- ja metsätalousministeriön asetus uuhipalkkioiden kiintiöistä

Annettu Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Maa- ja metsätalousministeriö on päättänyt Euroopan yhteisön yhteisen maatalouspolitiikan täytäntöönpanosta 8 päivänä joulukuuta 1994 annetun lain (1100/1994) 11 §:n, sellaisena kuin se on laissa 273/2003, nojalla:

1 §

Soveltamisala

Tämä asetus koskee yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tietyistä viljelijöiden tukijärjestelmistä sekä asetusten (ETY) N:o 2019/93, (EY) N:o 1452/2001, (EY) N:o 1453/2001, (EY) N:o 1454/2001, (EY) N:o 1868/94, (EY) N:o 1251/1999, (EY) N:o 1254/1999, (EY) N:o 1673/2000, (ETY) N:o 2358/71 ja (EY) N:o 2529/2001 muuttamisesta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1782/2003 sekä sitä täydentävän Euroopan yhteisön lainsäädännön täytäntöönpanoa siltä osin kuin täytäntöönpano koskee:

- 1) uuhipalkkio-oikeuksien (palkkio-oikeus) tuottajakohtaisia enimmäismääriä (kiintiö);
- 2) palkkio-oikeuksien siirtoa ja väliaikaista luovuttamista; ja
- 3) kansallista varantoa.

2 §

Toimivaltainen viranomainen

Tämän asetuksen täytäntöönpanosta huolehtivat maa- ja metsätalousministeriö sekä työvoima- ja elinkeinokeskukset. Tässä asetuksessa työvoima- ja elinkeinokeskuksille kuuluvat tehtävät hoitaa Ahvenanmaalla maakunnan lääninhallitus.

Edellä 1 §:n 1 ja 2 kohdassa tarkoitettut asiat käsittelee se työvoima- ja elinkeinokeskus, jonka toimialueella tuottajan maatilatalouskeskus sijaitsee tai milloin tuottajalla on

useita tuotantoyksiköitä, se työvoima- ja elinkeinokeskus, jonka toimialueella pääosa toiminnasta tapahtuu.

3 §

Kiintiön hakeminen

Kiintiötä koskeva hakemus on toimitettava toimivaltaiseen työvoima- ja elinkeinokeskukseen maa- ja puutarhatalouden kansallisten tukien hakuajoista ja hakemisesta vuosittain annettavassa maa- ja metsätalousministeriön asetuksessa asetetussa määräajassa. Hakemus on tehtävä maa- ja metsätalousministeriön vahvistamalla lomakkeella tai atk-tulosteella ja siihen on liitettävä lomakkeessa mainitut selvitykset.

4 §

Kiintiön myöntäminen

Tuottajalle, joka harjoittaa tai ryhtyy harjoittamaan lampaanlihan tuotantoa, vahvistetaan hakemuksesta kiintiö. Kiintiö vahvistetaan kullekin yksittäiselle tuottajalle ja tuottajaryhmittymän jäsenelle erikseen. Samalle tuottajalle voidaan vahvistaa vain yksi kiintiö.

Kiintiön ja lisäkiintiön haussa otetaan kiintiöitä vahvistettaessa huomioon se uuhipalkkioon oikeuttavien eläinten määrä, joka tuottajalla on ollut hallinnassaan kiintiön vahvistamista koskevan hakemuksen jättämisen ajankohtana ja jolle tuottaja hakee kiintiön hakuvuonna myös Euroopan yhteisön uuhipalkkiota.

Sen estämättä, mitä 2 momentissa säädetään, palkkio-oikeuksia voidaan myöntää tuottajalle, joka on tehnyt tai suunnitellut tehdä investointeja lampaanlihan tuotannon aloittamiseksi tai olemassa olevan tuotannon laajentamiseksi ja tuottajalle, jonka kiintiö ei poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi vastaa tilan todellista lampaanlihan tuotantotilannetta. Tällöin palkkio-oikeuksia myönnettessä on kuitenkin otettava huomioon kulloinkin voimassa olevat säännökset kiintiön vuositaisesta käyttöprosentista.

Edellä 3 momentissa tarkoitettut investoinnit tai suunnitelmat tuotannon aloittamiseksi tai laajentamiseksi on osoitettava rakennussuunnitelmalla, eläinkannan lisäämiseksi tehdyllä suunnitelmalla, eläinten tai lisämaan hankkimista koskevalla sopimuksella tai muulla työvoima- ja elinkeinokeskuksen hyväksymällä tavalla.

5 §

Kiintiön käyttäminen

Tuottajan on kalenterivuositain käytettävä vähintään 70 prosenttia hallinnassaan olevista palkkio-oikeuksista. Jos tuottaja ei kunakin kalenterivuonna käytä edellä mainittua prosenttiosuutta palkkio-oikeuksistaan, käyttämättä jätetty osa leikataan kansalliseen varantoon ellei kyseessä ole asianmukaisesti perustellut poikkeukselliset olosuhteet.

Kiintiön käyttämisellä tarkoitetaan tuottajan kalenterivuositain hakemien ja maksettavaksi hyväksytyjen Euroopan yhteisön uuhipalkkioiden lukumäärää. Myös palkkio-oikeuksien väliaikainen luovutus (vuokraus) katsotaan niiden käytöksi. Tuottajalle siirretyt tai väliaikaisesti luovutetut palkkio-oikeudet lisätään tuottajalle vahvistettuun kiintiöön. Siirtäjän tai luovuttajan kiintiötä alennetaan samanaikaisesti määrällä, joka vastaa siirrettyjen tai väliaikaisesti luovutettujen sekä luovutuksen yhteydessä kansalliseen varantoon siirrettyjen palkkio-oikeuksien määrää.

Kiintiön käyttö tarkastetaan kalenterivuositain. Kiintiön myöntämisvuonna ei kuitenkaan tarkasteta sellaisen tuottajan kiintiön käyttöä, jolla on enintään 20 palkkio-oikeutta. Tällaisen tuottajan on käytettävä vähintään 70 prosenttia palkkio-oikeuksistaan toisena kah-

desta peräkkäisestä kalenterivuodesta. Jos tuottaja ei kahdesta peräkkäisestä kalenterivuodesta kumpanakin käytä vähimmäisprosenttiosuutta oikeuksistaan, jälkimmäisen kalenterivuoden aikana käyttämättä jätetty osa siirretään kansalliseen varantoon ilman korvausta.

6 §

Palkkio-oikeuksien siirtäminen ja väliaikainen luovuttaminen

Jos tuottaja siirtää ilman maatilaa omistusta tai hallintaoikeuden luovutusta palkkio-oikeuksiaan pysyvästi, yksi prosentti palkkio-oikeuksista siirretään ilman korvausta palkkio-oikeuksien kansalliseen varantoon. Kansalliseen varantoon leikattavien palkkio-oikeuksien määrä on vähintään yksi palkkio-oikeus.

Palkkio-oikeuksien tilakohtaisia enimmäismääriä muutettaessa ainoastaan kokonaisluvut otetaan huomioon. Jos laskennallisten toimenpiteiden lopullinen tulos on muu kuin kokonaisluku, lähin kokonaisluku otetaan huomioon. Jos tämä muu luku kuitenkin on täsmälleen kahden kokonaisluvun välissä, otetaan huomioon suurempi kokonaisluku.

Tuottaja voi luovuttaa väliaikaisesti sellaisen osan palkkio-oikeuksistaan, jota hän ei itse käytä. Väliaikaisesti luovutettavat palkkio-oikeudet siirtyvät kokonaisuudessaan vastaanottajalle. Luovutuksen on käsitettävä vähintään yksi palkkio-oikeus.

Siirto tai väliaikainen luovutus tapahtuu suoraan tuottajalta toiselle. Palkkio-oikeuksien siirtäjän tai luovuttajan sekä oikeuksien vastaanottajan on yhdessä ilmoitettava siirrosta tai väliaikaisesta luovutuksesta toimivaltaiselle työvoima- ja elinkeinokeskukselle.

Jollei kiintiö siirry perintönä, 4 momentissa tarkoitettu ilmoitus on tehtävä 30 päivän kuluessa ja viimeistään silloin, kun kyseisen kalenterivuoden uuhipalkkiotilakokouksen päätös päättyy.

7 §

Kansallinen varanto

Maa- ja metsätalousministeriö ylläpitää ja hallinnoi palkkio-oikeuksien kansallista varantoa. Kansalliseen varantoon, joka muodos-

SDK/SÄHKÖINEN PAINOS

N:o 1124

tuu niistä palkkio-oikeuksista, joita ei ole jaettu tuottajille, lisätään leikatut palkkio-oikeudet ja muiden Euroopan yhteisön säännösten mukaan varantoon siirretyt palkkio-oikeudet.

Maa- ja metsätalousministeriö jakaa kansallisesta varannosta palkkio-oikeuksia työvoima- ja elinkeinokeskuksille tuottajille edelleen jaettavaksi.

8 §

Kiintiörekisteri

Maa- ja metsätalousministeriö ylläpitää kiintiöiden seuraamiseksi ja valvomiseksi uuhipalkkiokiintiörekisteriä.

9 §

Vuohenlihan tuotanto

Mitä tässä asetuksessa säädetään lampaanlihan tuotannosta ja kiintiöistä, noudatetaan soveltuvin osin myös vuohenlihan tuotantoon ja vuohenlihan tuottajille maksettavia palkkioita koskeviin kiintiöihin.

Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Maa- ja metsätalousministeri *Juha Korkeaoja*

10 §

Valvonta ja rangaistukset

Valvonnasta ja rangaistuksista säädetään Euroopan yhteisön yhteisen maatalouspolitiikan täytäntöönpanosta annetun lain (1100/1994) 2 luvussa.

11 §

Muutoksenhaku

Muutoksenhausta työvoima- ja elinkeinokeskuksen ja Ahvenanmaan lääninhallituksen päätökseen säädetään maaseutuelinkeinojen tukitehtäviä hoidettaessa noudatettavasta menettelystä annetun lain (1336/1992) 10 §:ssä.

12 §

Voimaantulo ja siirtymäsäännös

Tämä asetus tulee voimaan 28 päivänä joulukuuta 2005.

Tällä asetuksella kumotaan emolehmä- ja uuhipalkkioiden kiintiöistä 30 päivänä joulukuuta 2004 annettu maa- ja metsätalousministeriön asetus (1395/2004).

Ylitarkastaja Kaisa Sainio